

Kalking, et lønnsomt tiltak i produksjonen.

Næringsopptaket hos plantene vil normalt bedres som følge av kalking, og dette gir normalt grunnlag for avlingsøkning.

Skrevet av: svein.lysestol@nlr.no

Kalking av sur jord vil gi bedre næringsopptaket gjennom planterøttene og derved bidra til å øke avlingen. Planterøttene på sur jord vil få en dårligere vekst og røttene vil forbli små. Sur jord vil med dette være begrensende for planteveksten, og gjødsel i kulturen vil ikke kunne bli fullt ut nyttiggjort. Det er derfor sløsing med gjødsel å bruke mye gjødsel på sur jord. Kalking vil også bedre forholdene for mikroorganismer i jorda, som plantene er avhengige av for å få optimale vekstforhold. Kløver, bladfaks og timotei for eksempel vil fort fortrenses fra enga og erstattes med ugras som gir en langt dårligere fôr kvalitet. Sur jord vil også kunne gi misvekst på grunn av høy konsentrasjon av aluminiumioner i jorda. For korn så vil kalking kunne føre til raskere modning, og en vil med godt oppkalka jord kunne ha seine sorter som gir større avling.

For å bruke et eksempel er det årlige vedlikeholdsbehovet for kalk på mineraljord i våre områder ca. 40 CaO. Dette tilsvarer ca 100 kg kalk. Tar man utgangspunkt i en pris på 600 kr per tonn blir den årlige kalkingskostnaden per dekar på 60 kr. Det er gjennomført en rekke undersøkelser som viser at avlingsutbyttet øker mer enn kostnaden med vedlikeholdskalking. Den beste kalkingsøkonomien får man ved å kalke i forhold til vekstens behov. Det er også dårlig økonomi å kalke for mye.

Generelt er det et etterslep på kalking i Norge, og det er antatt at behovet for kalk på norske jorder er det dobbelte av det som kalkes i dag. Dette innebærer at det på mange steder er et betydelig potensial for bedre avlinger gjennom økt bruk av kalk. Mange steder er det særlig beiteene som har det største etterslepet på kalking. Det bør tas flere jordprøver av beiter, bl.a. for å avdekke kalkingsbehov.